

Nový obranný rozpočet americké armády nedává smysl

 nationalinterest.org/feature/us-militarys-new-defense-budget-makes-no-sense-210101

Waltere Lippmanne , zavolejte do své kanceláře. Minulý týden předložil Biden Pentagon svou rozpočtovou žádost na fiskální rok 2025. Pokud bude provedena tak, jak byla napsána, žádost by zmenšila americké ozbrojené síly v době, kdy kolem námořní Eurasie narůstají vážná nebezpečí – a tím i požadavky na ozbrojené síly. Stručně řečeno, americké národní cíle a moc jsou na opačných trajektoriích. Závazky se množí a sílí, zatímco prostředky k jejich zvládnutí vadnou. Pokud neobráťí trendové linie, mohou se úředníci a zákonodárci brzy dopustit toho, co Lippmann, pravděpodobně nejpřednější americký učenec dvacátého století, nazval „obludnou nerozvážností“ v zahraniční politice a strategii.

Takový verdikt by byl k zatracení. Ale jen.

Zrůdnou nerozvážností měl Lippmann na mysli, že Spojené státy přijaly kolosální geopolitické závazky po španělsko-americké válce v roce 1898, ale radikálně je podfinancovaly. Americké námořní a pozemní síly vyrvaly ostrovní říši ze Španělska. Válka zachvátila Spojené státy v Karibském moři, na Filipínských ostrovech a na odrazových můstcích tichomořských ostrovů, jako je Guam. Ty byly neocenitelné pro doplňování paliva a obnovování parníků plavících se do nebo z východní Asie.

Od Severní Ameriky po Filipíny: to je spousta geografického prostoru, který je třeba hlídat. Jednalo se o územní vlastnictví neocenitelné hodnoty, ale po sobě jdoucí prezidentské administrativy a kongresy financovaly příliš málo válečných lodí a pozemních sil, aby je chránily. Podle Lippmanna každá administrativa od roku 1898 do druhé světové války – s částečnou výjimkou Theodora Roosevelta – šetřila na obraně nově nalezeného impéria. Zanedbání zanechalo americkou armádu špatně připravenou vyrovnat se s vzestupem imperiálního Japonska, které řádilo v Mandžusku a Číně počínaje rokem 1931, než v roce 1941 zasáhlo Pearl Harbor – a v souhrnu připravilo Ameriku o její zisky v Pacifiku po roce 1898.

Takové jsou mzdy za válečné zanedbávání. Uzavře Lippmann, monstrózně neprozíravé národní vedení, které ani v zámoří neuspěje, ani si doma nezíská stálou podporu lidu. Společnost jako Spojené státy může ve světových záležitostech prosperovat pouze tehdy, když se vojenské prostředky sladí s národními cíli.

Stejně jako v dobách Waltera Lippmanna si moudří vůdci stanovují zahraničněpolitické cíle a získávají zdroje dostatečné k tomu, aby je bylo možné splnit. Nestanoví výdaje na nějaké svévolné úrovni, pak doufají, že výsledné číslo poskytne dostatek ozbrojené síly k dosažení jejich cílů. Zbožné přání je strategické pochybení. Pokud má národ příliš málo prostředků k dosažení cílů, které sleduje politické vedení, je nejlepší omezit cíle vedení na něco, co si národ může dovolit. Nebo, pokud má národ dostatek zdrojů, ale vláda, lidé

a ozbrojené síly se příliš málo starají o své zahraničně-politické aspirace na využití těchto zdrojů, je na tom opět nejlépe, když národ sníží nebo odloží závazky, které si nemůže nebo nechce dovolit.

Stejně jako rodinné domácnosti by měly národy žít v rámci svých možností.

Amerika zabloudí k monstrózní nerozvážnosti. Minulý rok Kongres omezil výdaje na obranu na 895 miliard dolarů podle zákona o fiskální odpovědnosti z roku 2023. To je hodně. Zda je to dost, je v extrému pochybné. Nicméně, aby Pentagon vyhověl ediktu Kongresu, poslušně předložil rozpočtovou žádost o tuto částku. Pokud by ho Kongres schválil ve své současné podobě, navrhovaný rozpočet by zvýšil celkové výdaje o 0,9 procenta v absolutním vyjádření. Po úpravě o inflaci by to ale snížilo výdaje na obranu. To je navíc ke skutečnému škrtu v rozpočtu na rok 2024, který ještě musí být schválen v polovině fiskálního roku.

Strop výdajů by se projevil ve všech válečných doménách, od 18procentního snížení nákupů neviditelných stíhaček F-35 po objednání pouhých šesti válečných lodí a devatenáct vyřazení. To druhé vytváří obzvláště děsivou diferenciální rovnici. Zmenšila by flotilu amerického námořnictva o třináct trupů v době, kdy námořnictvo Čínské lidové osvobozené armády den ode dne roste a zhoršuje se. Flotila námořnictva PLA již čítá přes 370 lodí až po 292 bitevních lodí pro americké námořnictvo. A podle projekcí Pentagonu dosáhne čínský inventář do roku 2030 435 plavidel. Ale i tato čísla, jakkoli jsou děsivá, zakrývají skutečný rozsah výzvy. Jakákoli pravděpodobná pacifická soutěž zbraní se bude konat v dosahu pobřežních zbraní PLA. V tomto smyslu jsou letectvo a raketové síly PLA také námořními službami. Pozemní vzdušná a raketová palebná síla schopná ovlivnit námořní boj jde na straně Číny v knize rovnováhy sil. Omezení americké námořní síly za těchto okolností soudí katastrofu.

Neopatrný.

Lippmann není jediný mezi panteony, který bojuje proti strategickému pochybení. Stejně jako on, klasika strategického kázání, která končí, by měla v normální době řídit prostředky. Co uchazeč chce a jak moc to chce, určuje, kolik zdrojů vynaloží, aby to získal. QED. Námořní historik Julian S. Corbett, narážející na Carla von Clausewitze, nyní pozoruje, že existuje způsob strategie, ve kterém prostředky převažují nad cíli. Corbett nazývá tento kýčovitý přístup „válkou kontingentu“. Je to zvláštní typ války, který zahrnuje zavádění sekundárních operací kolem periferie nepřítele, aby utvářel výsledek většího ozbrojeného boje. Je to škodolibá strategie, sama o sobě není vítězem války. Corbett dělá z vévody z Wellingtonu tvář války pomocí kontingentu. V roce 1808 vedl Wellington skromnou expediční armádu do Iberie, aby bojovala po boku místních partyzánů a dělala Napoleonovi potíže podél západních hranic Francie. Britský kontinentální nájezd byl tak rušivý, že jej malý císař ironicky nazval svým „španělským vředem“.

Úsilí takové expedice je omezeno spíše prostředky než cílem. Je to proto, že vysocí političtí a vojenští vůdci přidělují veliteli pevnou paletu vojenských prostředků – cokoliv, co může větší kampaň ušetřit bez nepřiměřeného rizika – a nabídnou mu, aby šel zastrašit nepřítele. To je jediný cíl, ne něco diskrétnějšího. Rozsévání zmatku pro protivníka v periferním divadle odsává nepřátelské síly z hlavního divadla, oslabuje nepřítele tam, kde na tom nejvíce záleží – a posiluje vyhlídky na konečné vítězství.

Ale opět, válka kontingentem není hlavním úsilím. Je to doplněk k hlavnímu úsilí a jako okrajový podnik může hrát podle jiných pravidel. Zmapování hlavního úsilí – v současné strategii USA, snahy opásat se proti Číně – se musí řídit běžnými pravidly, podle nichž politické cíle vládnou svrchovaně a formovat strategie a síly nasazené k dosažení těchto cílů. Američtí stratégové pak mohou plánovat, kdy, kde a jak dát Číně vlastní ošklivý vřed. Corbett, stejně jako Lippmann, by zbledl při pomyšlení na záměrné zkracování prostředků, zatímco očekával, že dosáhne expanzivních cílů.

To by obrátilo svět vzhůru nohama. Ale tam jsme my. Washington musí brát vážně sladění cílů s prostředky – a znovu obrátit politicko-vojenský svět na pravou stranu.

O autorovi: Dr. James Holmes

Dr. James Holmes je JC Wylie předsedou námořní strategie na Naval War College a nerezidentem na University of Georgia School of Public and International Affairs. Názory zde vyjádřené jsou pouze jeho.

The Dazzling M10 Booker: Skutečný tank nebo jen lehký tank?
